

Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 31 липня 2007 року № 31 (195)

СВЯТИНЯ

СИМВОЛ ДЕРЖАВНОСТІ ТА ЄДНОСТІ НАЦІЇ

24 липня у Києві урочисто відзначено День національного прапора

Минулого вівторка в столиці України усімнадцяте офіційно пройшли урочистості з нагоди Дня національного символу України – синьо-жовтого прапора, який уперше замайорів над Київрадою 24 липня 1990 року. Саме цього дня – за рік до проголошення незалежності України – національний стяг було урочисто піднято над містом.

Микола СЕРГІЙЧУК

На урочистості міська влада вперше запросила усіх без винятку депутатів міськради 1990–1994 років та інших осіб, причетних до офіційного підняття національного прапора перед міськрадою 24 липня 1990 року.

"Це була визначна подія, що символізувала початок нової епохи в історії України, – наголосив на зустрічі в Колонній залі мерії із учасниками тих доленосних подій заступник голови Київської міськдержадміністрації Сергій Рудик. – На моє переконання, люди, які пішли проти політичної системи і підняли національний прапор над міською радою, – герої, імена яких повинні знати і пам'ятати кияни".

За спогадами очевидців, того знаменного дня, 24 липня 1990 року, на Хрещатику зібралися сотні тисяч людей. Рух транспорту був блокований. Багатотисячний люд розступився лише тоді, коли на вулицю ступили кремезні юнаки, які несли на високо піднятих руках освячене у Софійському соборі знамено.

Підняти перед будівлею Київради синьо-жовтий прапор – символ нової Української держави було доручено заступнику голови Київради Олександру Мосіюку, а також народним депутатам тодішньої Української республіки Дмитру Павличку, Івану Драчу, Володимиру Яворівському, Вячеславу Чорноволу, іншим відомим громадським діячам...

Звертаючись до учасників дійства, які зібралися перед приміщенням міськрайдержадміністрації з нагоди сімнадцятої річниці підняття в столиці національного прапора України, Сергій Рудик повідомив, що вже розпочато збір матеріалів для книги, присвяченої тим дням, де планується розмістити архівні фотографії, спогади безпосередніх учасників та очевидців. З нового навчального року міська влада планує запропонувати включити у навчальні плани київських шкіл спеціальні уроки про події липня 1990 року.

"Я вважатиму, що ми впоралися із завданням, якщо через десять років імена Олександра Мосіюка та інших патріотів, які підняли український прапор над мерією, будуть відомі кожному школяреві", – наголосив Сергій Рудик.

А потім перед присутніми виступили художні колективи – державна академічна хорова капела імені Ревуцького, ВІА "Кобза", популярні виконавці Олександр Василенко, Анатолій Матвійчук, Наталя Бучинська та інші. У їхньому виконанні прозвучали твори про Україну, рідну землю, мову, національні святині, що є символами духовного і політичного життя народу, державності і єдності нації.

СУСПІЛЬСТВО

СОЦІАЛЬНІ ТУРБОТИ У "ВЕЛИКІЙ ХАТІ"

Володимир КИРИЧЕНКО

16 травня прем'єр-міністр В. Янукович заявив, що планує підвищити пенсії на 36 відсотків. Порадіти б лише такій турботі про ветеранів. Та біда в тім, що сказане підвищення цін на продукти харчування, промислові товари, послуги, енергоносії відразу ж з'їдає це підвищення. Та ще й не вистачає на прожиття... Однак деякі громадяни нашої країни на цілком "законних" підставах отримують пенсії в... 50 і більше разів вище мінімальних! Сьогодні в Україні близько 13,26 мільйона пенсіонерів, а робочого люду – 10,82 мільйона людей. Тому все частіше у владних структурах йдеться про підвищення пенсійного віку, мовляв, трудящі не прогодують нетрудящих. Але, враховуючи темпи вимирання населення країни, турбуватися чиновникам, мабуть, немає чого. На відміну від тих простих людей, які вимирають завдяки "турботам нарідної влади". Про таку "турботу" і йтиметься у нашій публікації.

Щоб не потрапити до гробової команди, де рівень життя народу – це рівень їхньої смерті, вищі чиновники призначили собі "на законних" підставах по 20–25 тисяч гривень зарплати. Таким чином розмір їхньої VIP-пенсії буде від 18 до 22 тисяч гривень на місяць. Ось чому коаліційні народні депутати так тяжко не бажають проводити дострокові вибори до Верховної Ради. Адже тоді "стадо баранів" (за термінологією О. Мороза), не дай Бог, надумає робити якусь ревізію: кого обрати, а кого не обирати, враховуючи принципи хоч і дірчастої, а все ж таки Конституції. Так само коаліціанти опираються руками і ногами щодо вступу України до НАТО та Євросоюзу, адже "диваки"-депутати тамтешніх національних парламентів добираються на роботу велосипедами або громадським транспортом! Втім, незважаючи на таке "неподобство", систематично приймають конструктивні закони, що десятиліттями підтримують матеріальний добробут і соціальну захищеність своїх людей на найвищому цивілізованому рівні. А тим часом наш згорьований люд із жирних українських земель їздить до них на заробітки...

Переважна більшість наших народних обранців, щоб не було якихось "проколів" із совістю, в держбюджеті на 2007 рік особливо потурбувалися про особисте здоров'я, збільшивши витрати на медобслуговування себе любих майже на 50 відсотків. Напрошується висновок: здоров'я нардепів і вищих чиновників удвічі гірше, ніж у ветеранів та інвалідів війни разом узятих?! На обслуговування елітних клінік і санаторіїв, а також на безкоштовне користування ними "державним мужам" виділено 251,6 мільйона гривень, а на оздоровлення ветеранів і інвалідів – 122,5 мільйона. А тепер порівняйте: яка частина відповідної суми припадає на кожного депутата (їх всього чотириста п'ятдесят чоловік у ВР), а яка частина іншої, меншої, суми – на кожного ветерана та інваліда війни (їх в Україні мільйони). Очевидно, випирають величезні роги здирства і безсоромного грабунку навіть таких особливих категорій населення. Хоч що кажіть, а українським нардепам, у першу чергу, потрібно лікувати свою совість, а не тіло. Народні депутати не забули і про своїх друзів з коаліції – збільшили витрати на утримання Кабміну у 8 разів. Проте державний бюджет – не безмежний. Де ж бралися кошти на ці величезні та щедрі дари? Для уряду Януковича – Азарова і морозівської Верховної Ради ніяких перепон у цьому не було.

Коаліційна команда "благодійників народу" у бюджеті на 2007 рік призупинила дію 63 соціальних законів, прийнятих ще до них, і цим фактично відмовила у державній підтримці практично всім соціально незахищеним верствам населення України! Насамперед суттєво постраждали від такої "опіки" інваліди, учасники бойових дій, діти... Нардепи зупинили навіть щорічні разові допомоги ветеранам війни до 9 Травня – Дня Перемоги, а також виплати у вигляді багаторазової допомоги цим категоріям. Наприклад, інвалідам війни першої групи потрібно було виплатити по 10 мінімальних пенсій за віком, другої – по 8, третьої – по 7 мінімальних пенсій.

А як "найкраща влада", з її ж слів, обійшлася з дітьми війни? Цій категорії літніх людей і соціалісти, і комуністи, і Партія регіонів свого часу обіцяли "золоті гори". Проте коаліційний бюджет-2007 загальмував виконання закону про дітей війни. Це ж стосується і військовослужбовців, для яких нардепи у законі про держбюджет скасували практично всі пільги. Не обминули "ножиці бюджетотворення" в руках проурядової коаліції і соціальних проблем освітян, медпрацівників, працівників закладів культури, яких позбавили низки законних пільг. Були значно ускладнені процедури, пов'язані з отриманням допомоги при народженні дитини. Ось так фарисеї і брехуни з правлячої коаліції – Янукович, Мороз, Симоненко – добували величезні, занадто ситі кошти для себе і своїх друзів з коаліції, здираючи їх протизаконним, шулерським шляхом із незахищених верств суспільства. Керівники правлячої коаліції і депутати від Партії регіонів, комуністів і соціалістів вважають абсолютно нормальним, не соромлячись, пограбувати не лише трудовий народ, а ще й нас – ветеранів, інвалідів війни. Користуючись і розпоряджаючись плодами нашої боротьби за встановлення незалежності України, вони ж бо недоторканні, їм можна все! А для відводу очей у зв'язку з передвиборною кампанією проурядові коаліціанти кинули невеличку частку з награбованих коштів на мізерне, так зване "підвищення пенсій", щоб знали наших.

Подібні дії злочинної хази є нічим іншим, як вершиною необмеженої підлості і невгамовного вседозволеного цинізму. Кримінальні махінації "благодійників народу" не могли залишитися поза увагою. Тому від імені демократичного блоку до Конституційного Суду з цього приводу було направлено звернення. Як наслідок – 11 липня 2007 року Конституційний Суд України своїм рішенням визнав, що Верховна Рада не мала повноважень при прийнятті держбюджету зупиняти дію інших законів, у тому числі й щодо надання пільг, гарантій і компенсацій для громадян.

Закінчення на 3-й стор.

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава". Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2007 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 1,67 грн. 3 місяці – 5,01 грн. 6 місяців – 10,02 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

КАРБ ПАМ'ЯТІ

СВЯТА СПРАВА ЖИВИХ

На Львівщині з'явиться "Військовий меморіал примирення"

У Львові відбулася прес-конференція громадських і політичних організацій, які підтримали створення в Підгірцях Бродівського району "Військового меморіалу примирення", що має на меті пошук та поховання за християнським звичаєм військових, які загинули у Другій світовій війні. Кілька українських партій і громадських організацій виступили з ідеєю впорядкування військових могил, оскільки, на жаль, не всі останки на довколишній місцевості, що була задіяна у театрі воєнних дій "Бродівського котла", можна ідентифікувати і визначити приналежність до однієї із сторін.

Першим кроком стало встановлення пам'ятного знака у Підгірцях.

На прес-конференції виступили представники КУН, УНП, ВО "Свобода" і Товариства пошуку жертв війни "Пам'ять", які задекларували підтримку ідеї такого цвинтаря та меморіалу.

Голова секретаріату ЛОО КУН Ігор Данилиха поінформував присутніх, що Конгрес висуває ідею запровадження в Україні статусу "Борців за волю України", оскільки примирення живих учасників військових дій малоймовірне. Він зазначив, що встановлення пам'ятника і створення цвинтаря відповідає Женевській конвенції, яку парафувала Україна і тепер несе відповідальність за усі військові поховання на своїй території.

У прийнятому з цього приводу зверненні громадських та політичних організацій Львівщини зазначається, зокрема, що вперше в історії України на Бродівщині постане "Військовий меморіал примирення", де перепоховають віднайдені останки вояків УПА, дивізії "Галичина", Червоної Армії, інших вояків, загиблих у Другій світовій війні та в часи визвольної боротьби.

Примирення ветеранів, які воювали в арміях різних держав, є ключем до консолідації суспільства. Українці, які воювали чи то в радянських, чи то в німецьких одностроях, вірили, що захищають українське населення: одні – від Гітлера, інші – від Сталіна. Але війна закінчилася, а сліди її ще досі ятрять серця і пам'ять українців. Ще не знайшли земного спочинку останки багатьох вояків протиборчих сторін.

У цьому ракурсі "Військовий меморіал примирення", символічний камінь, основу якого закладено 22 липня 2007 року, є тим необхідним наріжним каменем, який не можна сьогодні відкидати-нехтувати. Адже він, а згодом і пантеон примирення, нестиме свідчення пробачень, взаємних прощень і подяки нащадків своїм славним попередникам – захисникам української землі.

Закликаючи громадські та політичні організації відгукнутися і долучитися до створення у мальовничому куточку Бродівщини місця спочинку полеглих за Україну, за український народ, його землю, автори звернення наголошують, що примирення мертвих є святою справою живих.

Прес-служба КУН

ВІДВЕРТО

ХТО Ж, ЯК НЕ МИ?

Нещодавно у нас біля пам'ятника "вождю мирового пролетариата" В. Бланку-Ульянову-Леніну представники національно-патріотичних партій та громадських об'єднань проводили дозволену акцію за демонтаж цього та інших пам'ятників й меморіальних дощок радянської доби. Ця трагічна та ганебна сторінка нашої історії писана кров'ю та муками мільйонів українців. Як же ми можемо дотепер прославляти власних катів?! Проти цієї наруги була спрямована інша акція. Під час заходу національно-свідомі українці поводили себе гідно, чого не скажеш про червоних маразматиків.

Коли Спілка Гетьманців вивісила плакати з інформацією про "подвиги" більшовицьких садистів, вони по-хамськи затуляли їх своїми кривавими ганчірками і постійно погрожували правоохоронцям, які охороняли нас від їхньої звірячої люті. А скільки хамства і образ довелося нам чути від опонентів з червоними прапорами!

Збившись у велику зграю та скандуючи "Фашизм нє пройдьот!", "Вибрасивай етіх падлєцов отсюда!" вони почали проривати підсилений міліцейський кордон.

Комуністи порвали і потоптали патріотичні плакати, державні прапори України і кинули все під ноги пам'ятнику своєму кумиру – страшному кату України.

Чому ж при такій кількості націонал-патріотичних партій нас була лише жменька? А тому, що на захід були надіслані лише поодинокі представники партій та громадських об'єднань, а "УНСО", "Тризуб ім. С. Бандери" та "Свобода" навіть своїх представників не направили. Якби не ганебна апатія наших горе-"націоналістів", то результат цього заходу міг бути іншим – не на користь червоних фашистів.

У нікчемному житті червоних зараз такий період, коли вони схожі на пораненого звіра. Переповнені безсилою злобою у передчутті завершення їхньої політичної діяльності, щоб утриматися в політиці та у владі, вони здатні на будь-які дикунства.

Досить з цими хижаками вести дипломатію! Настав час згадати героїчну звитягу минулих поколінь українських націоналістів та показати цим недолюдкам, хто в Україні господар, а хто знахабнілий незваний гість! Україна, нарешті, повинна стати українською та вільною від усіляких зайд, які прагнуть перетворити нас на покірну худобу.

Від нашої свідомості залежить майбутнє України та української нації і ніхто замість нас наших інтересів не захистить!

Настав час жити інтересами своєї, української нації, доки ще нас не винищили або не довели до статусу національної меншини на власній землі.

В. ТОВСТОНОГ,
смт Велика Димерка
Броварського району Київської області

Київська обласна філія Спеціалізованого Державного підприємства "Укрспец'юст" Міністерства юстиції України (юридична адреса: м. Київ, вул. Ливарська, 1, ЄДРПОУ 33155839) **проводить прилюдні торги з реалізації майна, належного Борисенко Галині Олексіївні**
(м. Київ, вул. Г. Сталінграда, 14-б, кв.130, ін. код 1918607628)

ЛОТ № 1. Земельна ділянка загальною площею 2,0603 га, розташована за адресою: Черкаська область, Драбівський район, смт Шрамківка, вул. Чапаєва, 15-А та належить на праві приватної власності Борисенко Галині Олексіївні (державний акт на право власності на земельну ділянку № 218596 від 28 лютого 2005 р.). Цільове призначення земельної ділянки – комерційне використання. Стартова (початкова) ціна – 198613,00 грн. без ПДВ. Ознайомитися з майном можна щодня за його місцезнаходженням, звернувшись до організатора прилюдних торгів. Бажаючим узяти участь у прилюдних торгах необхідно звернутися до організатора прилюдних торгів для подачі заяв за адресою: м. Київ, вул. Московська, 45/1, 7 поверх, каб. № 6. Реєстраційний внесок у розмірі 17 грн. (у т. ч. ПДВ) та гарантійний внесок у розмірі 9 930,65 грн (5% від стартової ціни, без ПДВ) вноситься на поточний рахунок п/р 26002000000294 в ТОВ "Універсальний комерційний банк "Камбіо", МФО 380399, ЄДРПОУ 30551713, одержувач СДП "Укрспец'юст". Торги відбудуться 15 серпня 2007 р. об 11.00 за адресою: Черкаська область, смт Драбів, вул. Чапаєва, 11, приміщення ВДВС Драбівського РУЮ. Остаточний термін подачі заяв – 15 серпня 2007 р. о 10.00. Остаточна оплата за придбаний об'єкт здійснюється протягом десяти днів (не враховуючи вихідних та святкових днів) з дня затвердження протоколу про проведення прилюдних торгів. Майно реалізується за кошти в рахунок погашення заборгованості перед АБ "Київська Русь" (м. Київ, вул. Хорива, 11а, код 24214088). Довідки за телефонами: (044) 496-34-86, 496-34-87.

УТОЧНЕННЯ

В оголошенні ТОВ "Мультисервіс", опублікованому в №30 тижневика "Нація і держава" від 24.07.2007 р. щодо проведення прилюдних торгів з реалізації арештованого нерухомого майна, яке належить Пилипцю Анатолію Васильовичу та Пилипець Людмилі Федорівні, уточнюється: ЛОТ №1. Житловий будинок з надвірними господарськими будівлями та спорудами, розташований на земельній ділянці площею 0,0721 га, місцезнаходження: Київська обл., смт Рокитне, вул. Першотравнева, 87-а. В іншому оголошення залишається без змін та є невід'ємною частиною даного оголошення.

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

ДНІПРОПЕТРОВСЬК

ОО КУН разом з Дніпропетровською громадською організацією "Град" та козацтвом Кривого Рога організувала поїздку на Миколаївщину на підтримку проведення військових навчань Україна – НАТО "Сі – Бриз", у яких брали участь 13 держав.

Ми переконані в необхідності таких навчань, оскільки вони сприяють розвитку Збройних Сил України, міжнародному іміджу нашої держави. Завдяки їм відпрацьовується взаємодія українських вояків з міжнародними збройними силами.

На полігоні "Широкий Лан", де проходили навчання, до нас приєдналися і представники Херсонської ОО КУН.

Партійні та державні прапори яскраво майоріли, журналісти та телевізійники брали інтерв'ю, військові цікавилися, хто ми, звідки, дякували за підтримку.

Через дорогу знаходилися наші опоненти, представники ПСПУ Н. Вітренко, намети яких були порожні. За весь час нашого перебування біля полігону до наметів приїхав один легковий автомобіль, з якого чулися образи в наш бік.

Ми побажали українським воякам вдалих навчань і від'їхали до Миколаєва, де на площі Леніна разом з партією "Наша Україна" мали намір провести мітинг на підтримку навчань Україна – НАТО. Тут же, на площі, прогресивні соціалісти Вітренко разом з Марченком зібралися провести зборище антиукраїнських сил, щоб зашкодити військовим навчанням. Після лайки та образ на адресу незалежності України, її керівництва, Вітренко закликала своїх прихильників витіснити з площі "бандерівців". Кордон миколаївської міліції, а за ним кордон "Беркута" виявилися нездатними виконати свій обов'язок. Агресивні вітренківці, безперешкодно подолавши лави правоохоронців, накинулися на патріотів. Побачивши, що міліція не затримує нападників, ми зрозуміли, що захищатися доведеться самим. Даючи гідну відсіч вітренківцям, ми зрозуміли: опоненти переважно похилого віку, зазомбовані совковою пропагандою і ні на що більше не здатні, як тільки привернути до себе увагу бійкою, яку й спровокували.

Нас дивує: як можуть існувати в Україні партії та організації, які прагнуть відновлення імперії зла СРСР, а відтак знищення нашої незалежної держави.

Микола ХОМЕНКО,
голова Дніпропетровської ОО КУН

ДОНЕЦЬК

Головне управління юстиції в Донецькій області подало позов до Донецького окружного адміністративного суду про примусовий розпуск (ліквідацію) ДОГО "Донецька Республіка", повідомляє інтернет-видання "Острів".

Управління юстиції подало позов після того, як одержало лист від Конгресу Українських Націоналістів, у якому йшлося, що ДОГО "Донецька Республіка" на площі Леніна закликає до від'єднання Донбасу від України.

Проти громадської організації висунуті звинувачення в антидержавницькій діяльності, сепаратизмі, насильницькій зміні конституційного ладу.

24 липня в окружному адміністративному суді м. Донецька пройшло попереднє засідання. На ньому суд на прохання позивача вирішив залучити до справи третіх осіб – управління Служби безпеки України та прокуратуру Донецької області, оскільки рішення у справі може вплинути на їхні права, свободи, інтереси або обов'язки.

ЛЬВІВЩИНА

Цьогоріч відзначаємо 100-річчя одразу кількох визначних діячів національно-визвольних змагань 40–50-х років XX століття. Адже всі вони, тоді ще молоді та енергійні, вступили у бій з окупантами різних мастей.

Шухевич, Грицай, Гасин, Ольжич, Теліга – вони вибрали різний життєвий шлях. Але мета в них була одна – свобода рідної землі.

22 липня в Конюхові, що на Стрийщині, де народився Олекса Гасин, відбулась урочиста академія до 100-річчя легендарного військового армії УПА. Стрийчани заслухали виступ представника Львівського обласного проводу, голови СМО друга Ореста Мацика. Слово було надано також Степану Яворському – голові Дрогобицької організації братства вояків ОУН-УПА.

На львівській вулиці куля ворога забрала життя в Олекси Гасина. Він пройшов славний бойовий шлях, був заступником міністра оборони разом із Романом Шухевичем в Українському Державному Правлінні, що утворилося 30 червня 1941 року після проголошення Акта відновлення Української Держави.

* * *

Як ведеться в українському народі віддавна – чужого горя не буває. Техногенна катастрофа на Львівській залізниці поблизу станції Ожидів не залишає нам права бути байдужими. Львівська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів силами кількох районних організацій, зокрема жовківської, зробила свій внесок допомоги і передала на потребу ліквідації наслідків фосфорної катастрофи 700 л бензину.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшеволоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Після цього всі раніше прийняті ВР обмеження виплат були зняті, і з 11 липня ц. р. уряд зобов'язаний у повному обсязі виконати рішення КС. Це – велика перемога об'єднаних демократичних сил на користь пограбованого народу.

Як лікар переконливо стверджую, що найнеобхідніше та найрадикальніше лікування прогнилої нардепівської і урядової совісті прописав Президент України Віктор Ющенко – скасування депутатської недоторканності, дуже принизливої для всього трудового народу, і розпуск парламенту. Цим самим людям випав реальний шанс власноруч розпорядитися своєю долею.

В уже колишньому парламенті за змовою Мороза і Януковича через підкуп депутатів склалася ситуація, коли розстановка політичних сил не відповідала політичній волі громадян, яку вони висловили під час весняних виборів 2006 року. Саме такий стан речей призвів до глибокої політичної кризи, яка ледь не закінчилася національною катастрофою – громадянською війною. Саме до такого кривавого повороту подій закликав людей лідер КПУ П. Симоненко: "Страйкуйте! Закривайте підприємства, фабрики, заводи, душіть антиконституційну владу на чолі з Президентом". Для повної картинки не вистачало тільки якогось задрипаного броньовичка як трибуни для цього безвідповідального "оратиля". Але українська земля і без того густо просочена кров'ю нашою і старших поколінь. Внаслідок братання керівної верхівки КПУ з бандитами та олігархами з Партії регіонів утворилася вкрай небезпечна політична рептилія, якої не могли б уявити собі навіть визначні ідеологи комунізму. Це ще раз свідчить, що керівництво цієї партії ніколи не мало і досі не має ніякої моралі і політичної порядності в своїй ідеології. Саме про П. Симоненка влучно сказав Президент: "Я не пам'ятаю, щоб ви колись опікувалися стабільністю в цій країні". Принциповість і моральність не прищеплена багатьом нашим політикам через абсолютну випадковість їхньої появи на політичному олімпі.

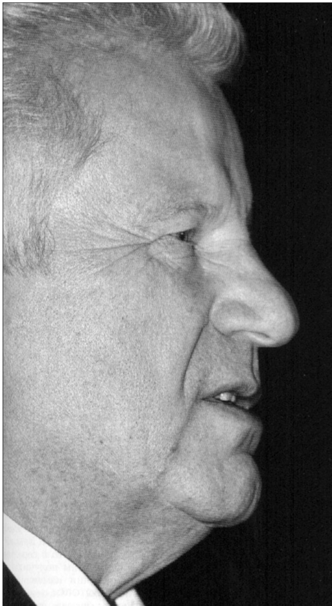
Торішня зрада О. Морозом ідеалів помаранчевої революції породила атмосферу нанизування нових зрад, що призвело до тотальної недовіри парламенту. З подачі О. Мороза у Верховній Раді неофіційно був створений навіть зрад-пункт, завідувати яким взявся С. Головатий, обіцяючи всім зрадникам своє уміння і юридичну індульгенцію через суди. Ганебна поведінка цієї людини не підлягає сумніву. Проте більше третини народних депутатів з опозиції покинули це амбіційне, нелегітимне зборище, роль головного диригента в якому продовжує виконувати О. Мороз, людина, яка остаточно політично виснажена, у якої немає і не було ніяких прогресивних демократичних ідей і конструктиву; людина з повернутою назад до есесеру головою. Коли Мороз на останніх виборах отримав вагомого політичного ляпаса, то заявив, що "народ – це стадо баранів". А його вірний прислужка І. Бокий видав таке у засобах масової інформації: "Народ політично не розбирається, де правда, а де зло". Виходить, що тільки зрадникам та іудам таке під силу?! Пан-товариш О. Мороз з часів керівництва ним у парламенті комуністичною групою "236", яка систематично блокувала і гальмувала прийняття демократичних законів, що були покликані утверджувати незалежність України, так виварився у мутному і смердючому політичному верховнорадівському кандьорі, що перетворив вищий законодавчий орган держави у політичний балаган, шабаш відьом. Незважаючи на нелегітимність ВР, коаліційні владці разом з О. Морозом тримаються за свої крісла, як колорадські жуки за картопляне стебло, боячись вибору народу. Ну не хочуть вони покидати свої ситі корита, та й годі! Натомість поліфонічно викрикують з трибуни парламенту погрози, образи та істеричні фрази, за інерцією приймаючи якісь закони, котрі нікому не потрібні. І, як тонучий корабель, періодично посилають "СОС" (спасіть наші душі) в усі кінці світу, аж до Папи Римського. Але вони погано оцінили ситуацію: у тих високих міжнародних інституціях сидить не "стадо баранів", яке не здатне розібратись і правильно оцінити, де правда, а де зло. Отже, цинічні істеричні потуги і вульгарний вереск нелегітимної Верховної Ради, як і повинно було бути, швидко вилився у велику бульку.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

СУСПІЛЬСТВО

СОЦІАЛЬНІ ТУРБОТИ У "ВЕЛИКІЙ ХАТІ"

В одній із газет Н. Барвінська зазначає у своїй публікації: "Нещодавно проїжджала Дніпропетровською, Полтавською, Сумською та Чернігівською областями. Сум огортає серце від побаченого. А повертаючись додому, почула хвилюючу пісню у виконанні В. Білоножка, що ніби підтвердила побачене:

"Радіола у клубі не грає,
вікна вибиті, "мат" на стіні...
Половина села вимирає,
половина – на чужині.
Розвалили токи і ферми,
реманент розтягли на пні,
у хатах старики
полишились,
не звучить голосочок
дітей..."

Утім, на це безсоромно закривають очі й намагаються не помічати морози, януковичі, симоненки і вся їхня коаліційна братія. Так, біля Чернівців є села, в яких споконвіку проживають українські німці – селяни, колишні колгоспники. Коли досягнуть пенсійного віку, вони їдуть до родичів чи знайомих у Німеччину, оформляють там свою пенсію, після чого отримують 2–3 тисячі євро на місяць (12–13 тисяч гривень). Згодом повертаються додому і продовжують жити на своїй батьківщині в добробуті, достатку і культурі.

Ви чули, щоб наша ВР ось так турбувалася про своїх селян, десятиліттями нещадно грабованих?! То до яких же держав, урядів і парламентів звертатися за допомогою більшості наших селюків, у яких "радіола у клубі не грає, половина села вимирає, половина – на чужині"? Це ті, що були безпаспортними рабами при колгоспній комуні і до нитки пограбованими за незалежної України. Бо ж грабували і правили селянський бал і тоді, і тепер незмінні комуно-соціалісти – кравчуки, кучми, симоненки, морози.

Два останні діячі крутяться на орбіті Верховної Ради уже по 17 років – від початку незалежної ходи нашої держави. Вони мали більше, ніж досить, часу для "турботи" про людей. Тож нехай замість порожнього популістського базікання про "народне благо" покажуть людям свої закони, завдяки яким радіола у селах заграла б, а народ перестав би гинути і втікати із села. Натомість – тягуча, багаторічна цинічна та обридлива брехня про "турботу", яка насправді розрахована на тупе бидло. Що не кажіть, але це представники політичного анахронізму, політичні динозаври на тілі незалежної України. Їх не повинно бути на керівних постах у нашій країні, чим швидше, тим краще для народу, якому така "турбота" ще з радянських часів обертається гіркою бідою.

Турбуються?!... Але у планах мають лише таке: як ще більше соків вичавити з люду, побільше покласти у власний кендюх та добавити їх до своїх двадцятип'ятитисячних зарплат і відповідних пенсій. Скажіть, де тут хоча б крихта елементарної громадянської моралі і простої людської совісті у цих людей?! Чи, може, це неправда ?

А тим часом морозівська Верховна Рада кипить! "Ви тільки подивіться на обличчя нинішніх базік у Верховній Раді, – пише у газеті В. Дубровський з Фастова. – Скільки ж поміж них отих "вірних продовжувачів справи великого Леніна"! Скільки в їхніх очах злоби і ненависті до всього українського, до Президента, якого як всенародно обраного главу держави зобов'язані поважати хоча б за елементарною етикою, що утворилася за довгий час у дипломатичних колах світу".

Нинішній політикум своїми ж здобутками постає у свідомості більшості громадян України і світової спільноти моральним болотом, бридким і смердючим. Маємо, по суті, оте горьківське дно понадстолітньої давнини, хіба що "нічліжки" вельми відмінні. Адже це "дно", на відміну від горьківського, знаходиться не внизу, а над нами. Воно встановлює алогічні норми суспільного життя, нами править і стікає на наші голови й плечі, а найгірше – просочується у душі людей, негативно впливаючи на їхню свідомість. По суті, в суспільстві створюється загальна атмосфера дна, яку всотують і юні покоління. Відбувається мутація юної моралі – явище страшніше за будь-які трансгени. Тому суспільству негайно, невідкладно потрібно очиститися! І саме дострокові вибори повинні поставити крапку на знущанні бандократії над доведеним до відчаю народом. Бо, як писав поет, "Доволі нам по закутках своєї рідної хати гнутися сиротами, втираючи сльози. Час уже ставати до бою за нашу свободу об'єднаними силами. Стукаємо і нам відчинять. А як треба – то і грюкнемо, бо під лежачий камінь і вода не тече. Разом ми переможемо".

Володимир КИРИЧЕНКО,
фронтовик, інвалід війни,
заслужений лікар України,
кандидат медичних наук,
м. Летичів,
Хмельницька область

ПОДІЯ

ЦЕНТР СПРИЯННЯ ДІАЛОГУ МІЖ КРАЇНАМИ

Виповнюється сім років з часу заснування у Києві Канадсько-українського парламентського інформаційного центру (КУПІЦ) при Національній парламентській бібліотеці України. Варто зазначити, що біля витоків його створення у 2000 році були, зокрема, Канадське товариство приятелів України (КТПУ) та уряд Канади.

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

За час, що минув, парламентський центр здійснив велику організаційну й пізнавальну роботу. Так, на сьогодні він володіє вартісною збіркою друкованих матеріалів. Це насамперед канадські федеральні та провінційні закони, урядові публікації, аналітика на теми політології, соціології та виборчого права. Багато цінного міститься на електронних носіях інформації. Унікальною є потужна електронна база даних під назвою "Політика і політики в дзеркалі періодичних видань України", що налічує 186.000 публікацій стосовно політичного життя України та різних гілок влади – законодавчої, виконавчої та судової. Найсучасніша програма "InMagic" дозволяє користуватися електронним каталогом книжок та журналів через сторінку Парламентської бібліотеки на Інтернеті. Це – унікальний інструмент для дослідження широкого діапазону тем, включаючи захист навколишнього середовища, охорону здоров'я, економіку, бюджет, розв'язання конфлікту інтересів, законодавство щодо інтелектуальної власності, приватизації тощо.

Парламентський центр надає інформаційні послуги не лише депутатам та помічникам депутатів, а й користувачам Національної бібліотеки, студентам, науковцям, фахівцям із різних галузей знань.

Кілька днів тому у рамках візиту міністра закордонних справ Канади Пітера МакКея до України відбулася його зустріч із представниками Канадського товариства приятелів України. У ході ділової розмови було порушено низку важливих питань щодо розвитку громадянського суспільства, демократичного проведення виборів і ролі на них міжнародних спостерігачів, забезпечення свободи слова та преси, прав людини, європейської інтеграції, розширення НАТО, офіційного визнання голоду 1932–1933 років актом геноциду українського народу. Високий гість також висловив думку про виділення для України з метою підтримки громадянського суспільства певної суми коштів.

У зустрічі взяли також участь Надзвичайний і повноважний посол України в Канаді Ігор Осташ та Надзвичайний і повноважний посол Канади в Україні Абіна Ден, деякі народні депутати України п'ятого скликання, представники громадських організацій.

Учасники зустрічі висловили тверде переконання, що візит міністра закордонних справ Канади Пітера МакКея в Україну дозволить парламентському центру істотно посилити позитивну динаміку та конструктивний діалог між обома країнами.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

НЕ ВМОВЛЯТИ, А ВИМАГАТИ

Українцям Донбасу завжди важко дихалося в задушливій атмосфері російського великодержавного шовінізму і комуно-фашистського сепаратизму, який тут панує. Влада, громадські та політичні організації просякнуті ненавистю до всього українського.

Тож ми, упосліджені діти рідного краю, дуже великі надії покладали на помаранчеву революцію. На жаль, не так сталося, як гадалося.

Ще недавно українське радіо давало нам можливість дихнути українським повітрям. Та після черговї поразки визвольних змагань і це джерело втрачає свою чистоту. Те ж саме стосувалося і телебачення. Надто часто звучать в ефірі демагогічні голоси ворогів українського народу, а нам потрібна правда, якомога більше правди.

Сьогодні на Донеччині вороги посилено наступають на українську пресу. Колись у моїй Горлівці виходила єдина українська газета "Спадщина". Сьогодні її ліквідовано. На всю область залишилася єдина україномовна газета "Донеччина", що на чотирьох шпальтах виходить двічі на місяць, і нерегулярно. Раз на тиждень виходить її додаток для сімейного читання "Світлиця". Але навіть це україномовне видання, як більмо на оці для нашої україножерної влади. Вона намагається зробити все для того, щоб "Донеччина" не змогла виходити, як це сталося з чудовою українською газетою "Східний часопис".

Великою відрадою для мене, як і для багатьох інших українців, стає кожне число газети "Нація і держава", яку раніше можна було придбати в кіоску. Але й цю радість вороги у нас украли: після зміни власника кіоска з нього зникли не лише націоналістичні, а й хоч якоюсь мірою опозиційні до влади януковичів, морозів та симоненків видання.

Посилення україножерства в постпомаранчевій Україні є наслідком помилок, допущених керівниками революції. Головна помилка в тому, що вони, як і колись керівники Центральної Ради, не розуміють, в чому полягає головне завдання українського народу. Демократизація, про яку так багато говорять Віктор Ющенко, Юлія Тимошенко, Юрій Луценко та їм подібні лідери, нічого не варта без деколонізації. Коли Віктор Ющенко витягнув з політичного небуття Партію регіонів, дав згоду на прем'єрство Януковича, неодноразово сідав з ним і йому подібними за "круглі столи", нашому Президентові здавалося, що тим самим він робить кроки до об'єднання двох частин українського народу. Яка страшна помилка – порозумітися з "п'ятою колоною" Росії!

Нашим демократам здається, що вони беруть приклад з Європи, наполягаючи на "демократизації" суспільного життя, на політичному діалозі з "опонентами", на правах "опозиції". При цьому не враховується, що в жодній європейській країні досягненнями демократії не користуються зайди, чужинці, які стали "українцями" тільки тому, що з користю антиукраїнською метою оформили українське громадянство. Ніде в Європі жоден опонент не носить значка з символікою ворожої держави, жодна європейська опозиція не переслідує антидержавних цілей, не розмовляє в парламенті чужою мовою. Ніде в Європі опозиціонери не розколюють суспільство питаннями мови чи конфесії.

Ставши Президентом України, Віктор Ющенко ще цілий рік мав майже необмежену владу, яку міг використати для того, щоб на всіх ділянках державного життя якомога більше зміцнити позиції українських патріотів, якомога відчутніших ударів завдати нашим національним ворогам.

З ворогом треба вести не "перемовини", а рішуче вимагати від нього неухильного виконання норм Конституції і законів України. І саме в цьому полягатиме найвища демократичність української влади. І чим більші поразки завдати ворогам українського народу, тим міцнішою буде влада цього народу в його власній державі. А влада народу – це і є демократія.

На біду, після помаранчевої революції в Україні зміцніла не влада народу, а влада олігархічних кланів, до того ж кланів неукраїнських. Здолати таку владу – ось першочергове завдання українців. Про це мають пам'ятати повсякчас, цим мають неухильно керуватися справжні українські діячі після перемоги на дострокових парламентських виборах.

Іван ГВИШАНКОВ,
м. Горлівка,
Донецька область

ТРЕБА БІЛЬШЕ ГОСТРОЇ ПРАВДИ

Читаючи патріотичні газети, дійшов думки, що треба посилити патріотичне виховання народу, частіше вказувати на згубні риси його характеру. Треба активніше залучити на шпальти часопису народознавців, які переконливо доводили б, що всі наші біди від того, що ми не здатні чинити ні фізичного, ні духовного опору нашим недругам. Через те так розгнуздано може поводитися у Києві такий наш страшний ворог, як Вітренко. І це у місті, де, за переписом, назвали себе українцями понад 70% населення. Ще більша безхребетність хохла проявляється у тому, що він складає основу Російської православної церкви в Україні. А церква ж, як казав апостол Павло, корисна тоді, коли вона своя.

Недостатньо викривають наші патріотичні видання Партію регіонів як проросійську. Поєднання її в коаліції з соціалістами та комуністами невипадкове. Спільним для них є прагнення надати російській мові статус державної. Не секрет, що всі партії, які хочуть другої державної, є антиукраїнськими. Дуже небезпечна федеративна держава, якої хочуть наші недруги, бо якщо, не дай Боже, це станеться, то ми можемо залишитися в межах Київсько-Галицького князівства. За статутом ООН суб'єкт федерації має право вийти з федерації через референдум.

Не може не хвилювати і метушня навколо Конституції. Якщо її прийматиме такий парламент, як теперішній, то можемо залишитися без наших державних символів: герба, прапора та гімну. Скотимося до рівня білорусів.

Вважаю дуже згубною пропорційну систему виборів, яка дозволяє пролізти у парламент нацменшинам, які нас зневажають, послуговуються мовою іншої держави.

У багатьох газетах бракує ґрунтовних статей про наше сільське господарство, яке не хочеться й назвати словом "господарство". Такого господарювання ще земля наша не бачила. Там, де я мешкаю, за роки існування нашої держави ніхто не вивіз на поля тачки гною, а звідки його взяти, коли немає худоби на селі. Низька продуктивність праці, тому різко зросли ціни на сир, сметану. Орендарі-тимчасовики нещадно руйнують наші ґрунти. Якось до моєї сусідки приїхав старий грек. Відвідавши Почаїв, Тернопіль, Львів, він сказав: "Якщо на такій землі ви, українці, бідні, то ви нічого не варті..."

Тож будемо друкувати більше гострих аналітичних статей, поки Президент у нас Ющенко, бо як, не дай Боже, стане ним Янукович, то не знаю, чи буде існувати вільна преса. А від неї ж так багато залежить у нашому поступі до волі.

О. ШЕВЧУК,
м. Золочів на Львівщині

ВОНИ НАСТУПАЮТЬ

За міжнародними законами населення території, примусово приєднаної до іншої держави, має право на збройний опір агресору.

Територія України після розпаду Київської Русі була окупована ординцями Батия, потім свавільною Польщею, а після національно-визвольної війни під проводом Б. Хмельницького – агресивною Московською імперією.

Багато століть тривав геноцид української нації. Економічний і духовний гніт, арешти, тюрми, депортації, голодомори, масові розстріли, концентраційні табори...

Українські патріоти неодноразово бралися за зброю, щоб скинути кайдани колоніального рабства. З цією метою в часи Другої світової війни Організація Українських Націоналістів (ОУН) створила Українську Повстанську Армію (УПА), яка стала на шлях партизанської боротьби з німецькими, польськими і російськими окупантами.

Лідера, ідейного натхненника революційної ОУН Степана Бандеру 13 січня 1935 р. польська дефензива засудила до смертної кари, 3 липня 1941 р. німецька поліція запроторила у табір смерті Заксенхаузен, а 6 жовтня 1959 р. його вбив московський агент у Мюнхені.

За більшовицького режиму на керівні посади в Україні призначалися здебільшого російські шовіністи. Вони та їхні нащадки і сьогодні, привласнивши національні багатства, керують нашою державою, донині відкидають культуру, мову, традиції корінної нації (80% населення країни!) і впроваджують в Україні імперську політику Москви. Московська "п'ята колона" звільняє українців з керівних посад, шантажує Президента-українця, нахабно нав'язує нам "свой язык", цинічно оббрїхує ОУН-УПА, зневажає права титульної нації.

А щоб нам, українцям, вижити і зберегти себе як народ, ми мусимо бути національно свідомими патріотами, націоналістами (як усі провідні народи світу). Зупинимо свавілля нацменшин в Україні! Обираймо до влади чесних українців, а не зайд-окупантів!

Микола НЕВИДАЙЛО,
член НСПУ, член КУН,
м. Дніпропетровськ

СХАМЕНІТЬСЯ, БУДЬТЕ ЛЮДИ!

Недавно побувала в Києві і знову здивувалася й обурилася: яка ж це столиця України, коли на кожному кроці звучить мова нашого національного ворога?

Скільки віршів складено, скільки відомо проникливих висловів про нашу чарівну, співучу мову! Та нею пишатися треба, а багато хто з наших громадян цураються такого скарбу. Вони, мабуть, повірили "братам нашим старшим", які звикли верзти нісенітницю, що, мовляв, українська мова – "ето нє чєловєчєскій язик". Але хіба ж можна вірити недоброму сусідові і щодень робити те, чого він так хоче, – самим себе втоптувати в багнюку, зрікаючись мови своїх дідів та прадідів?

Не треба забувати, що рідна мова – то дар Божий, і коли вона зникає, тоді зникає і її носій – народ. Невже ми, українці, допустимо, щоб така трагедія сталась з нашим великим і славним народом?

Ні, нам треба, нарешті, опам'ятатися і рішуче сказати: годі, досить з нас чужого, ситі ним по горло!

Наші воріженьки недаремно викинули з паспортів графу про національність. Вони хочуть, щоб ми забули, чиїх ми батьків діти. Але не буде цього, ми не станемо безбатченками!

Закликаю всіх українців: схаменіться, будьте люди, бо лихо вам буде! Пам'ятаймо ці мудрі слова великого Тараса і швидше повертаймося до всього свого!

Слава Україні!

Марія КИСИЛЬОВА,
м. Чернівці

"СКАЗКА ПРО ВИПУСКНІКА ЄЛІСЄЯ"

З кожним днем харків'яни пересвідчуються у безмежній "любові", "увазі" та "турботі" до себе з боку міської влади. Пересічні громадяни вже відчули на собі результат "продуманих" економічних реформ у галузі ЖКГ та захист своїх конституційних прав правлячими структурами.

Нещодавно черговою жертвою неосяжної "уваги" та "піклування" стали ні в чому не винні випускники шкіл. Спочатку Михайло Добкін забажав провести експеримент в день випускного, зібравши всіх дітей на головній площі міста Харкова і запросивши попсових російських виконавців на кшталт гуртів "Діскотека Аварія", "Корні", об'єкта поклоніння екзальтованих семикласниць Діму Білана та інших – себто провести свято "как в Маскве". Але, відчувши опір з боку шкіл усіх районів, вирішив змінити свою позицію: тепер одинадцятикласники мали змогу взяти участь у цьому дійстві, ледь продерши очі після ночі випускного балу. Однак невгамовний мер вирішив-таки влаштувати ще й окреме "свято" для медалістів. Привітання "надежди горада" медалісти отримували особисто від мера та "хазяїна залу" Палацу Студентів ректора Юридичної Академії. Випускники не без подиву дізналися, що їх чекають у всіх вузах і, звичайно, бюджетні місця їм всім гарантовані (і це після проголошення статистики: з 632 медалістів вступило 67 (!). Апогеєм добкінської промови був черговий перл: "...и пусть на вашем небе будет всегда чистое небо и яркое солнце!". Після цього почалася концертна частина свята. Навряд чи варто було дивуватися відсутності жодного українського слова за 2,5 години концерту, окрім іще радянської пісні "Червона рута", виконання якої співачка принагідно зіпсувала своїми побажаннями "Спасіба! С празнікам!". Серед виступів, окрім російських, були і турецькі мелодії, і пісні народів Кавказу, які душам організаторів, вочевидь, були ближчі, ніж українські пісні. А закінчилося все вульгарним театралізованим дійством під назвою "Сказка про випускніка Єлісєя" (дуже розповсюджене чоловіче ім'я в Україні в усі часи, чи не так?) з російськими національними костюмами, верескливими піснями-частушками про Іванушку-Молодця під балалайку.

Склалося враження, що всі ці виступи були зрежисовані "мужичком" з російської глибинки, а спонсоровані кремлівськими шовіністами. Прикметно, що медалістам дарували диски для вивчення історії Москви та Петербурга (!). Отже, міськрада вкотре переконала своїх громадян в "патріотизмі" – не українському, звісно, а московському.

Марія ТЕРНОВСЬКА,
Харківська обласна
організація Молодіжного
націоналістичного Конгресу

3 червня побував я на урочистостях, присвячених 15-річчю Харківського Архієрейського собору УкраИнской Православной Церкви (МП) та Предстоятельського служіння Володимира (Сабодана). Спершу я відмовився від запропонованого товаришем запрошення, але аргументи на китальт хорошого концерту схилили мене до позитивної відповіді. Щоправда, бачити таку кількість московських попів – задоволення не з приємних. Та я пообіцяв сам собі не вступати в жодні дискусії з відвідувачами палацу "Україна". Головне – побачити, почути, занотувати.

Ярослав ФЕДЮК

БОЛИТЬ

ТЕРИТОРІЯ КАНОНІЧНОЇ БРЕХНІ

або ХТО ПРИТОЧИВ МП ДО УПЦ?

На сидіннях крісел у палаці "Україна" глядачів чекали розкладені заздалегідь газети, брошури та іконки. Ось офіційне видання УПЦ (МП) – російськомовна "Церковная православная газета". Дехто виправдовувався, мовляв, газета виходить також українською, але віднайти її було марно, як і взагалі ознаки хоч чогось українського у цій "найправильнішій з правильних", "найчеснішій з чесних", "найвірнішій з вірних" церкві Московського Патріархату.

Попівська братія на словах явно відхрещується від приналежності до Московського Патріархату, наголошуючи, що вони – незалежна церква під патронатом Алексія Другого. На ділі ж руку північної сусідки не побачить тільки дурень.

Ось розчахнулася завіса і в усій красі з'явилися апологети "УкраИнского " православ'я. Сцену прикрашали стрічки в синьо-біло-червоних кольорах, що дуже нагадувало російський триколор та коаліційні парламентські кольори. Хоча за законом церква залишається відокремленою від держави, та на чиєму боці московські попи – пояснювати зайве. До слова запросили митрополита Одеського та Ізмаїльського Агафангела. Різким з притиском голосом цей виразний етнічний росіянин виголошував свою промову російською мовою. Самовихваляння лилося потоком з вуст агресивного владики: і церкву вони порятували, і в пекло народ "украИнский" не впав, і канонічність при них, і "СВЯЗЬ С МАТЕРЬЮ – РУССКОЙ ПРАВОСЛАВНОЙ ЦЕРКОВЬЮ НЕ ОБОРВАЛАСЬ. МЫ ЕСТЬ ЕЕ НЕОТЪЕМЛЕМАЯ ЧАСТЬ". Байдуже цьому святоші, що МАТЬ насправді суттєво молодша за доньку, і що Київ сяяв у світах задово до появи Москви.

Далі до слова запросили відомого "патріота" з Кабміну, відвертого "українця" Д. Табачника. Цей "великий діяч" виголосив вітальну оду від імені проФФесорського уряду так, що стало зрозуміло: у нашій державі є кишенькова церква Кабміну, якій слід було б присвоїти ім'я Януковича. "У нас існує єдність у діях, поглядах, відновленні правди, – наголошував Табачник. – Уряд підтримував і буде підтримувати канонічне православ'я для виховання українського народу". Кому ж, як не Табачнику, знати, хто і як мусить виховувати український народ, аби в нього не залишилось і краплі бажання бути українським, а тим більше інтелігентним. Адже, за словами цього урядовця, українська інтелігенція слабка і недорозвинена. Він і зазначив, що УкраИнская Православная Церковь (МП) нараховує понад 11 тисяч парафій, а Кабмін і надалі сприятиме збільшенню парафій канонічної церкви (невідомо тільки, чи грішми, чи рейдерством, що ближче по духу урядовцям проФФесорського штибу).

Потім до мікрофона запросили голову Синодального відділу благодійного і соціального служіння Сергія Косовського, який також звертався до присутніх російською. А далі надали слово Митрополиту Володимиру (Сабодану). І ось Предстоятель Української Православної Церкви – хоч МП , хоч без МП – також звернувся до своєї пастви мовою їм всім "родной и дорогой", – "ЯЗИКОМ РУССКІМ". Одне слово, протягом усього урочистого заходу жодного (!) українського слова від цього духовенства я не почув.

По-фарисейськи розповідають "гаспада-батюшки", що в УкраИнской Православной Церкви використовують святу церковнослов'янську мову, бо лише вона, мовляв, придатна для спілкування з Богом. Насправді ж усі церкви зросійщили – до кореня, до останньої крапки. Б'ючи себе в груди, московські попи лементують, що тільки вони – канонічно-справедливі, а водночас поводяться найагресивніше скрізь: в Одесі, Луцьку, Харкові чи Мукачевому. Всюди у московських церквах цих міст, навіть у Києві, кожен зустріне злість і хамство, лише запитавши у "святих отців" УкраИнской ПравославноЙ Церкви (МП) про українську церкву. У Славуті на Хмельниччині я запитав у канонічного священика про новозбудований Український храм, а він, миттєво осатанівши, плюнув під ноги і пішов геть. У канонічному храмі Ладижина на Вінниччині на всю стіну красується новонамальована величезна ікона царської сім'ї Романових. У храмі, що діє при Лівадійському палаці, по завершенні літургії співають "Боже, царя храни". У храмі біля діагностичного центру в Києві на запитання, чи є у вас Біблія українською мовою, відповіли, що вони "православнАЯ церковЬ, и вся утварь у нас освящена. Раскольниковского, тобиш украИнского, товара у нас нет".

Себто запитань стосовно того, хто доточив до УкраИнской Православной Церкви оте МП вже не виникає. Залишаються інші запитання. Чому представників УПЦ МП не було на вшануванні пам'яті жертв Голодомору 1932-33 років на Михайлівській площі 24 листопада 2006 року? Чому українську мову московські попи оголошують непридатною і позбавленою Божого благословіння, а російську і церковнослов'янську святими? Чому УПЦ МП не друкує книг українською мовою? Чому жоден поважний чин на урочистостях в палаці "Україна" слова не сказав українською мовою?

Ненависть, оббріхування, фарисейство, наклепи ллються на патріотично налаштованих українців від московських попів. А особливо вони сатаніють, коли запитуєш, чому в церкві не звучить українська мова?

Мова, нація, держава, українство – ось основні засади навіть для церкви, відокремленої від держави.

Тим часом слово КАНОНІЧНІСТЬ звучало упродовж тригодинного урочистого вечора сотні зо дві разів. Кого переконували "святі отці" УкраИнской ПравославноЙ Церкви (МП) у власній канонічності? Чи не себе, бува?

м. Київ

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

І БОГ ВОЗДАСТЬ НАМ СТОРИЦЕЮ!

Василь ЛУМЕЙ

Я глибоко вірю в Бога, тож маю надію, що Його слово допоможе нашій Україні пережити добу великого зла, яке нависло над нею. Треба тільки розуміти: біс у нас розгулявся не в міру і його необхідно якомога швидше зупинити. Це, звісно, нелегка справа, бо ж сатана – великий майстер одягатися в чужу одежу.

Свого часу мені довелося опинитися в гітлерівському концтаборі, де я став свідком неймовірних знущань над людьми, знищення їх. Але ж німці писали на пряжках своїх поясів: "Got mit uns!" – "Бог з нами!".

У наш час такими ж лицемірами є комуністи. Сьогодні в деяких школах України замість того, щоб вчити дітей заповідям Божим, їх завдяки старанням "вірних ленінців" записують у піонери, намагаються прищепити їм ідеї ленінізму. Мовляв, у Радянському Союзі жилося дуже добре: було безплатне навчання, безплатне медичне обслуговування та ряд інших пільг. Але при цьому "забувають" сказати, що за всі оті примарні "блага", "даровані" Кремлем, простим людям довелося заплатити страшними муками в енкаведистсько-кадебістських катівнях, мільйонами життів невинних жертв, замучених у совдепівських тюрмах та концентраційних таборах, муками і загибеллю солдатів, кинутих у пекло загарбницьких воєн, розв'язаних імперіалістичною Москвою (починаючи з "громадянської" війни в Україні і закінчуючи афганською авантюрою). А скільки нашого люду вимерло від штучно влаштованих тією ж Москвою голодоморів (1921–1922, 1932–1933, 1946–1947 років)!

А сьогодні комуністи та соціалісти не соромляться класти квіти до підніжжя ще не знетених з лиця багатостраждальної української землі пам'ятників натхненнику і організатору геноциду нашої нації Ульянову-Леніну, вони сміють ходити по нашими вулицями з портретами людоїда Сталіна, їм вистачає совісті прикрашати свої робочі місця у Верховній Раді працорями, на яких зображено серп і молот – символ комуністичної облуди. Так і не відмовившись від брехливої марксистсько-ленінської ідеології та злочинної практики, не покаявшись у тяжких гріхах перед українським народом і всім людством, духовні спадкоємці комуністичного режиму продовжують боротьбу проти незалежної України, використовуючи в своїй каїновій авантюрі трибуну Верховної Ради, мандат народного обрання. Депутати від комуністичної та соціалістичної партій не роблять нічого корисного для українського народу, а наша демократична держава ще й платить їм за оту каїнову "діяльність" чималі гроші...

Мало того. Очільник так званої Української Православної Церкви Московського Патріархату Володимир ще й нагородив безбожника Петра Симоненка християнським орденом за його "великі заслуги в будівництві Української держави".

У цьому хитрому і підлому жесті московської агентури, як у краплі води, відобразилося все море московської облуди. Використовуючи нашу національну термінологію, ворог вкладає в неї свій зміст, тож під "розбудовою Української держави" вони розуміють перетворення нашої держави в колонію Московії.

Та хоч як би хитрували московські імперіалісти та їхня агентура, всі ті диявольські плани приречені на ганебний провал. Згадаймо, яким потужним був Радянський Союз. Здавалося, немає в світі такої сили, яка могла б його повалити. Та час настав, і той колос на глиняних ногах упав. Багатьох ця історична подія дуже здивувала. Але дивного в тому не було нічого: Бог, який все знає і все може, покарав московських безбожників за всі їхні тяжкі гріхи.

Той же Господь дав багатьом народам, які так довго визискувала і нищила хижа Москва, унікальний шанс скинути, нарешті, московські кайдани і стати на дорогу свободи. З ласки Божої ми тепер краще знаємо наше минуле, чіткіше бачимо майбутнє. Ми розуміємо, що всемилостивий Вседержатель дає кожному народові його церкву, яку очолює свій Папа. Сьогодні ми, українці, теж маємо свого Папу: це патріарх всієї України-Руси Філарет. Кожен українець має бути справжнім християнином. Нам треба повсякдень свято виконувати Божі Заповіді. Бог велить нам любити своїх ближніх, як самих себе. Шануймо ж один одного, не сваріться, не проклинаймо тих, хто через слабкість людської натури помилився, зробив правильний крок. Завжди пам'ятаймо, що ми – українці, діти однієї матері – України. І цьому нам треба вчитися у сусідів, які постійно випереджають нас на шляху національного розвою. Ми, українці, як правило, прощаємо ворогам зневажливі відгуки про нашу націю, про її історію та мову. А спробував би хтось при полякові неприязно відгукнутися про його мову, – поляк би такому нахабі очі видер за цю образу, бо кожного поляка змалечку привчають любити і шанувати свою націю, свою віру.

За таких обставин боляче стає, коли читаєш наші газети, дивишся телепередачі. Замість того, щоб якомога більше розповідати людям про нашу історію, про наші болючі проблеми, ефір у нас забивають бездарною рекламою, недолугими чужинськими пісеньками і танцюльками, балачками про речі дріб'язкові, а то й нікому не потрібні. Так, наприклад, уже протягом чотирьох років демонструється остогидла розповідь про те, як має схуднути жінка. А то чуєш в рекламному ролику і таке: "Падлєц, мерзавец, что ти з девушкой зделал?" На такі дурниці гроші у господарів каналів завжди знаходяться, а от на популяризацію чудових українських народних пісень, на демонстрацію сюжетів про героїв України грошей усе немає...

Часто у роздумах про долю свого народу я йду на свій город і задумуюся над тим, що ось мої руки орали, удобрювали, сіяли, садили, доглядали рослинки... Але якби Бог не послав дощу, усі мої зусилля виявилися б даремними. І навпаки, за найсприятливіших погодних умов, не працюючи належним чином, я не зміг би одержати добрий урожай. Тож будемо, друзі, мудрими! З вірою в Бога, покладаючи на нього всі свої надії, працюватимемо, не покладаючи рук, в ім'я України-матері. І Бог воздасть нам сторицею!

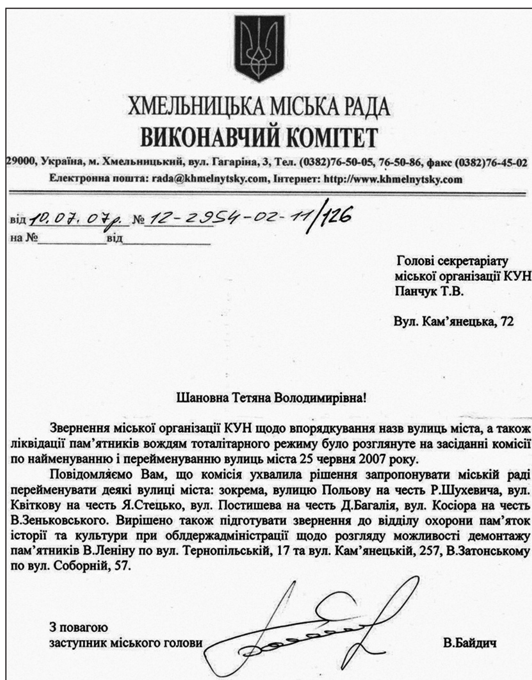
м. Городенка,
Івано-Франківська область

КУН У ДІЇ

НАЗВУТЬ ВУЛИЦІ ІМЕНАМИ ПАТРІОТІВ

Як і ким формуються справжні громадяни держави, патріоти, які завжди готові стати на захист своєї Батьківщини, працювати на благо своєї країни?

Велику роль у формуванні "правильного" громадянина відіграє виховання. Скажімо, на перший погляд, за назвами вулиць нічого особливого. Принаймні так намагаються пояснити нині ті, хто не бажає формування справжніх українців. Постійно мусується думка: "Яка різниця, як вулиця називається?". А різниця велика. Мало того, що українці не шанують власних героїв, молоде покоління знову ж таки виростає на іменах "совкового минулого".

ХМЕЛЬНИЦЬКА МІСЬКА РАДА
ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
29000, Україна, м. Хмельницький, вул. Гагаріна, 3, Тел. (0382)76-50-05, 76-50-86, факс (0382)76-45-02
Електронна пошта: rada@khmelnytsky.com, Інтернет: http://www.khmelnytsky.com

від 10.07.07р. № 12-2954-02-11/126
на №______ від______

Голові секретаріату
міської організації КУН
Панчук Т.В.

Вул. Кам'янецька, 72

Шановна Тетяна Володимирівна!

Звернення міської організації КУН щодо впорядкування назв вулиць міста, а також ліквідації пам'ятників вождям тоталітарного режиму було розглянуте на засіданні комісії по найменуванню і перейменуванню вулиць міста 25 червня 2007 року.

Повідомляємо Вам, що комісія ухвалила рішення запропонувати міській раді перейменувати деякі вулиці міста: зокрема, вулицю Польову на честь Р.Шухевича, вул. Квіткову на честь Я.Стецько, вул. Постишева на честь Д.Багалія, вул. Косіора на честь В.Зеньковського. Вирішено також підготувати звернення до відділу охорони пам'яток історії та культури при облдержадміністрації щодо розгляду можливості демонтажу пам'ятників В.Леніну по вул. Тернопільській, 17 та вул. Кам'янецькій, 257, В.Затонському по вул. Соборній, 57.

З повагою
заступник міського голови В.Байдич

У Хмельницькій ОО КУН ці проблеми розуміють і намагаються вирішувати в силу своїх можливостей. Упродовж півроку на адресу місцевих органів влади надіслано десятки звернень щодо найменування та перейменування вулиць. Особливо помітна робота у цьому напрямку в обласному центрі. Дуже приємно, що міська влада реагує на ці нагальні проблеми, адже без їхнього вирішення ніколи не будуть належно поліпшуватися соціальні стандарти та зростати рівень благополуччя суспільства. Бо, як писав відомий економіст Д. Рікардо: "Народ, який не має честі та національної гідності, ніколи не матиме хліба".

І ось нещодавно на адресу голів секретаріату Хмельницької обласної та міської організацій КУН Олександра Симчишина та Тетяни Панчук надійшло два листи від виконавчого комітету Хмельницької міської ради.

У них йдеться про те, що комісія з найменування та перейменування вулиць у Хмельницькому на своєму засіданні 25 червня 2007 року розглянула порушені питання й ухвалила відповідні рішення. Зокрема, на найближчу сесію міської ради буде винесено пропозицію щодо перейменування вулиці Польової на честь Головнокомандувача УПА Романа Шухевича. Запропоновано також перейменувати вулицю Квіткову на пам'яті багаторічного лідера та засновника Конгресу Слави Стецько. Вулиці Косіора та Постишева будуть перейменовані на честь Д. Багалія та В. Зеньковського.

Крім того, комісія підготувала звернення до відділу охорони пам'яток історії та культури при обласній державній адміністрації щодо розгляду питання демонтажу пам'ятників катам українського народу В. Леніну по вул. Тернопільській, 17 та Кам'янецькій, 257, Затонському по вул. Соборній, 57.

"Дуже приємно, що міська влада реагує на наші звернення конкретними пропозиціями, – зауважив голова секретаріату Хмельницької ОО КУН О. Симчишин. – Тож маємо сподівання, що згадані рішення комісії підтримають депутати міськради, які проголосують за те, щоб вулиці міста носили імена патріотів України".

Прес-служба Хмельницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів

СВЯТО ГЕРОЇВ НА ГОРІ ДІЛ

Близько ста членів Конгресу Українських Націоналістів, у тому числі сім депутатів Старосамбірської райради, взяли участь у її позачерговій сесії, присвяченій сотій річниці з дня народження славного сина України – генерала-хорунжого УПА Романа Шухевича.

Сесія відбулася у мальовничих Бойківських Карпатах, на горі Діл, що біля села Недільна.

Тут 30 листопада 1943 року відбувся бій між німецькими каральними військами і курсантами підстаршинської школи УПА, в якому загинуло 43 повстанці, а німці не дорахувалися 263 карателів. На місці бою і постою старшинської школи УПА, де неодноразово бував генерал Чупринка, насипана висока могила, в якій поховані повстанці, що полягли в тому бою. До 1991 року "визволителі" неодноразово викопували з могили хрест, але мешканці села Недільна потайки знову і знову його відновлювали.

Цього року з нагоди ювілею Романа Шухевича священики традиційних українських церков відправили на могилі панахиду і виступили з промовами.

Сесію райради відкрив її голова, голова районної організації Народного Руху України Володимир Горбовий і надав слово своєму заступникові, кунівцю Ігорю Макару, який виступив з промовою про життя і діяльність головного командира УПА Романа Шухевича.

В урочистостях взяли участь народні депутати України попередніх і п'ятого скликання Я. Кендзьор, І. Макар, М. Косів, заступник голови Львівської облдержадміністрації Я. Тітко, члени Проводу Львівської обласної організації КУН В. Васюта і В. Спанчак, голова братства ОУН-УПА Самбірського району М. Петрущак, голова Старосамбірського братства ОУН-УПА К. Землянський, голова організації "Свобода" Старосамбірського району В. Найда, голова міської організації КУН м. Стаханова Луганської області І. Фещук та мешканці сіл і міст Львівщини.

Народний хор із села Стрілок виконав багато стрілецьких та повстанських пісень. Грав духовий оркестр РНД м. Старого Самбора. Художньою частиною свята керувала українська патріотка Стефанія Палюга.

На пропозицію депутата І. Піхоцького сесія райради прийняла рішення повторно звернутися до Верховної Ради України з клопотанням про визнання на державному рівні Української Повстанської Армії армією українського народу, яка боролася за Українську Самостійну Соборну Державу. Прийнято звернення до Президента України з пропозицією присвоїти звання Героя України Роману Шухевичу посмертно, присвоїти одній зі шкіл Старосамбірського району ім'я Романа Шухевича, щорічно у першу неділю липня проводити на горі Діл День пам'яті героїв.

Слава Україні! Героям слава!

Володимир ВАСЮТА,
голова Старосамбірської РО КУН,
член проводу Львівської ОО КУН,
колишній політв'язень радянських концтаборів,
м. Старий Самбір,
Львівська область

ПЕРЕЖИТЕ

МЕДИЧНА СЕСТРА УПА

Кожен свідомий українець знає про героїчну боротьбу українських націоналістів за свободу та незалежність Української Держави. Однак, не багатьом з нас пощастило бути особисто знайомим з ветеранами ОУН та УПА. Проте, аби зустрітися з живими учасниками національно-визвольної боротьби, їхати до Галичини не обов'язково. Багато героїв живе на Херсонщині. Медсестра Української Повстанської Армії підпільниця Уляна – одна з тих, кому вдалося пройти через жахіття нацистського та комуністичного режимів, вижити, а головне – залишитися нескореною, вірній до кінця ідеї Української Самостійної Соборної Держави.

Уляна – псевдонім підпільниці, справжнє ім'я медсестри – Марія. Пані Марія народилась на Тернопільщині. Батько росіянин та мати українка з дитинства плекали в дівчинці почуття патріотизму та відповідальності за долю Батьківщини. За належність до українського підпілля патріотка чотири рази опинялась у катівнях: один раз у нацистській (за переховування української молоді від вивезення до Німеччини) та тричі у комуністичних (за причетність до ОУН та УПА). Важкий слід у пам'яті залишили трупи помордованих українців, вбитих НКВС при відступі з Кременця. Молода медсестра не знаходила пояснення нелюдській жорстокості, з якою енкаведисти розправлялися з "нелояльними" до радянської влади людьми. Відтяті пальці, вуха та носи, виколоті очі, вбиті у голови металеві цвяхи – це неповний арсенал агітаційних заходів, якими совєти заганяли людей до колгоспів та адаптовували до радянської дійсності. Дівчина дивом врятувалася від нацистів – на в'язницю, в котрій сиділа молода медсестра, здійснила напад сотня УПА під командуванням Крука, та невдовзі рідні краї довелось залишити, рятуючись від посмітих німецьких окупантів. Юна Уляна подалася світ за очі та опинилася на Волині, де на той час вже активно діяла українська партизанка. Чоловік Уляни також належав до підпільників. Однак, потрапивши до рук НКВС, він опинився у штрафбаті. Невдовзі став калікою. Після війни подружжя в пошуках кращої долі приїжджає на Херсонщину. Але й тут радянська влада не дає молодятам спокою. Чоловіка знаходить лихо на новій роботі. На маслозаводі до чану з маслом КДБ підкидає дохлу кішку. Молодого хлопця, що втратив на війні ногу, звинувачують у намаганні отруїти радянських громадян та на 7 років відправляють до концентраційного табору. Все життя пані Уляну та її сім'ю переслідує КДБ: постійні обшуки, допити, залякування...

Але страшно не це. Страшно усвідомлювати ставлення країни до людей, що боролися за її свободу. Старенька підпільниця Уляна живе у містечку Гола Пристань, неподалік Херсона. Місцева влада не знаходить часу й грошей на своїх ветеранів. Та нещодавно влада району встановила пам'ятник "Комсомольцям" та відреставрувала пам'ятник Леніну.

Після того, як один з місцевих журналістів написав статтю про українську патріотку у місцевій газеті "Голопристанський вісник", на газету почали тиснути. Місцеві комуністи (колишні енкаведисти та гебісти) були глибоко обурені появою статті та інтерв'ю, у яких медсестра Уляна розповіла про звірства НКВС у часи війни. Вони звикли, що, як і колись, "монополія на правду" належить лише їм. Але правда не може завжди лишатись у тіні, нарешті на неї проллється світло.

Прес-служба ХОО Конгресу

ВШАНУВАЛИ ПАМ'ЯТЬ ПАТРІАРХА

На Софійському майдані в Києві Конгрес Українських Націоналістів разом з іншими партіями національно-демократичного спрямування та громадськими організаціями вшанував пам'ять Патріарха Київського та всієї Руси-України Володимира (Романюка), похованого 12 років тому під стінами Софії Київської.

Представники політичних партій та громадських організацій поклали квіти до могили Володимира на Софійській площі, а священики УПЦ КП відправили панахиду. Після цього відбулося віче, учасники якого звернулися до влади з вимогою притягнути до кримінальної відповідальності посадових осіб, винних у побитті людей, які брали тоді участь у похоронній процесії. Також вони закликали українську владу спорудити каплицю над могилою Патріарха Київського і всієї Руси-України Володимира або перепоховати тіло владики на території Софійського собору.

Володимир Романюк був правозахисником, націоналістом, політичним в'язнем. У 1993 році він став Патріархом Київським і всієї Руси-України, поклавши початок об'єднанню українського православ'я в Єдину Помісну Православну Церкву. Помер 14 липня 1995 року в Києві за загадкових обставин. Першого главу відновленої Української православної церкви Київського патріархату годилося ховати в усипальниці київських митрополитів — Святій Софії.

Однак далека від релігійних законів влада не давала на те дозволу: з тих пір, як майно і землі церкви "забрала" Жовтнева революція, місце для поховання владики вказує президент або прем'єр (18 липня 1995 року: Президент України — Леонід Кучма; міністр внутрішніх справ — Юрій Кравченко; голова СБУ — Володимир Радченко (свого часу начальник відділу КДБ УРСР в Києві); Прем'єр-міністр — Євген Марчук (свого часу 1-й заступник голови КДБ УРСР); Голова Верховної Ради — Олександр Мороз). Декому не давала спокою й ще одна "проблема": Патріарх Володимир був яскравою політичною постаттю, символом духовної незалежності. Отож упокоєння його праху в тисячолітній святині Української держави означало б повернення народові його прав на релігійну, історичну й політичну спадщину. Цього "не можна було допустити". Але досвідчений правозахисник, багаторічний в'язень радянських концтаборів, блискучий мислитель Володимир Романюк боровся за права свого народу навіть у смерті. І незбагненною силою це право 18 липня 1995 року було відстояне.

Змінюються на посадах міністри та прем'єри, вирує бурхливе політичне життя, а патріарх Володимир лежить за ворітьми собору, як гіркий докір українцям, що живуть "на нашій, не своїй землі".

Прес-служба КУН

УКРАЇНСЬКИЙ КРИМ

СЕВАСТОПОЛЬ – СКЛАДОВА НАШОЇ ДЕРЖАВИ

Проросійські сили і "п'ята колона" Москви, які роздмухують у Криму сепаратистські настрої, прагнуть, спекулюючи на необізнаності місцевих громадян та перекручуючи офіційні документи, ще більше розколоти суспільство, посіяти розбрат серед мешканців півострова. Однією з "козирних карт" у цій небезпечній грі вони розглядають заяложену тезу, що, мовляв, у 1954 році Севастополь не передавався Україні у складі Кримської області.

Повертаючись до подій 1954 року, варто зауважити, що справді Севастополь з 1948 року був виділений у місто республіканського підпорядкування і з того часу він не підлягав владі Кримської області, яка в 1954 році була передана Україні.

Але чи справді з 1948 року Севастополь перестав бути складовою частиною Кримської області?

Сьогодні цього дуже хотілося б нашим сусідам, але документи засвідчують зовсім інше.

Як пише у своїй книзі "Український Крим" професор Володимир Сергійчук, після відвідин Сталіним 8 жовтня 1948 року Севастополя було ухвалене рішення російських властей про виділення міста в республіканське підпорядкування. Але цей акт означав фактично лише те, що відтепер Севастополь одержуватиме гроші з Москви напряму, а не через Сімферополь, як було до того, і Кримський облвиконком уже не міг формально контролювати радянську і господарську роботу в цьому місті. До речі, голова Севастопольської міськради Філіпов, виступаючи 29 січня 1949 року на міській партійній конференції, з цього приводу сказав дослівно так: "В связи с выделением Севастополя в республиканское подчинение ответственность исполкома возрастает. Сейчас, если можно так сказать, мы теряем няньку в лице облисполкома" (ДААРК: Ф. 35. – Оп. 1. – Спр. 385. – Арк. 45).

Але той зв'язок, який засвідчує про єдність місцевого самоврядування Севастополя з Кримом, не розривався ніколи. З усього видно, державна влада Російської Федерації і не думала цього робити.

Скажімо, якби Севастополь був виділений в окрему адміністративно-територіальну одиницю, то від нього не було б потреби обирати народних засідателів Кримського обласного суду. А документи засвідчують, що 6 січня 1951 року Кримська обласна Рада обрала 8 народних засідателів від цього міста (ДААРК: Ф. Р-3287.– Оп. 2.– Спр. 845.– Арк. 213-214).

Крім того, в роботі цієї сесії Кримської обласної Ради брали участь обрані до неї депутати від Севастополя. Вони, природно, як і представники інших регіонів Криму, обирали керівництво, формували постійні комісії. Народний обранець від міста-героя Никорін, наприклад, очолив комісію Кримської обласної Ради з культурно-просвітньої роботи.

Серед членів постійних комісій Кримської обласної Ради бачимо таких депутатів, обраних у Севастополі, як прокурор Кримської області Микола Хламов, начальник обласного управління зв'язку Віктор Гончаренко (там само.– Арк. 14, 15).

І якби Севастополь був справді виокремлений повністю з Кримської області, то хіба змовчав би обласний прокурор Хламов, обираючись від зовсім виділеної від Криму адміністративно-територіальної одиниці? Він змушений був би протестувати. Однак такого прокурорського протесту ніде не зафіксовано.

"Як бачимо, – продовжує автор книги, – ще в період перебування Кримської області в складі РРФСР ніхто в Москві, Сімферополі, Севастополі не сприймав окремий адміністративно-територіальний статус цього міста й повне його виділення з Кримської області. Інша справа, що Севастополь як військова база Чорноморського флоту виділявся в самостійну адміністративно-господарську одиницю, але не адміністративно-територіальну. І саме в такому його статусі – окремої адміністративно-господарської одиниці в складі Криму – він був переданий 1954 року Україні.

І саме так зрозуміли це і в Севастополі, де себе одразу визнали українською територією. Наприклад, у передовій статті газети "Слава Севастополя" під назвою "Державний бюджет Української РСР", зокрема, вказувалося: "У поточному році перед нашою республікою стоять великі завдання з подальшого розвитку соціалістичної промисловості, сільського господарства, житлового будівництва, транспорту, розширення товарообігу і ще більшому піднесенню і матеріального, і культурного рівня життя трудящих. У вирішенні цих завдань важлива роль належить Державному бюджету Української РСР" (Слава Севастополя.– 1954.– 19 червня).

А далі газета подала розподіл бюджету по регіонах України, де після Києва значився Севастополь.

Під час виборів до Кримської обласної Ради депутатів трудящих у 1955 році від Севастополя було обрано 14 депутатів. А членом обласної виборчої комісії був представник Севастопольської міської організації Добровільного товариства сприяння армії, авіації та флоту Олександр Іщенко (ЦДАГОУ: Ф. 1.– Оп. 52.– Спр. 5001.-Арк. 9).

А 4 лютого 1956 року бюро Кримського обкому КП України рекомендувало свого нового першого секретаря Василя Комяхова кандидатом у депутати обласної Ради по Корабельному виборчому округу № 98 м. Севастополя (там само.– Оп. 53.– Спр. 138.– Арк. 46).

Оприлюднимо й такий цікавий, насамперед для севастопольців, факт: пропозиція про нагородження міста бойовим орденом у зв'язку з 100-річчям його героїчної оборони в 1854 році виходила саме від влади УРСР (ЦДАГОУ: Ф. 1. – Оп. 24. – Спр. 3503. – Арк. 51–53). І саме Уряд УРСР виділив 100 тисяч карбованців на урочистості, пов'язані з врученням місту високої нагороди. І коли ця подія відбувалася, 17 жовтня 1954 року, то на Графській пристані Севастополя встановили барельєф Леніна-Сталіна, обрамлений державними прапорами СРСР і Української республіки (Слава Севастополя.– 1954.– 19 жовтня).

Не було тут державного прапора Російської Федерації.

Не було на урочистостях і керівників Російської Федерації. А присутні – перший секретар ЦК КП України О. Кириченко та перший заступник Голови Ради Міністрів УРСР І. Сенін, перший секретар Кримського обкому КП України Д. Полянський та голова Кримського облвиконкому М. Кузьменко.

А після закінчення мітингу над Севастополем пливли звуки Державного гімну Української РСР (там само).

Тоді ж, до речі, севастопольці відзначали усі помітні дати в історії України, усвідомлюючи себе частинкою її та Криму. Наприклад, передова стаття "Видатна перемога ленінсько-сталінської національної політики" міської газети вказувала: "Трудящі нашого орденоносного міста-героя, як і всі трудівники Криму – нової області Української РСР,– разом з усім радянським народом відзначають славне 15-річчя возз'єднання українського народу в єдиній Українській радянській державі новими успіхами" (там само.– 31 жовтня).

Не треба забувати про ще одну важливу (чи не головну, фактично) форму підпорядкування Севастополя Криму з 1948 року – керівництво містом з боку Кримського обкому партії. Як свідчать документи, жодне прохання севастопольських властей до Москви без погодження з Кримським обкомом партії не могло вирішуватися в столиці Росії, як з 1954 року і в Києві.

Беручи це до уваги, не зайвим є нагадати "великому ревізорові" документів щодо передачі Криму й Севастополя Україні Лужкову, що його місто з часу виділення в самостійну адміністративно-територіальну одиницю ніколи своїх проблем не узгоджувало з Московським обкомом КПРС. Бо Московський міськком партії мав такий же статус, як і однойменний обком.

А от місто Ленінград, як і Севастополь, залишалося в партійному плані (а тоді всім керувала компартія) в підпорядкуванні територіальних обкомів.

Зрештою, голова Севастопольської міськради С. Ф. Сосницький брав особисту участь у всіх подіях, пов'язаних з передачею Кримської області УРСР. Зокрема, починаючи із засідання Президії Верховної Ради РРФСР, на якому розглядалася пропозиція Ради Міністрів РРФСР про передачу півострова Україні. Він же був присутній і на засіданні в Кремлі, на якому ухвалювався Указ про затвердження цього акта (Радянська Україна.– 1954.– 27 лютого).

І якби дійшла справа до Міжнародного суду, то там, звичайно, взяли б до уваги викладені факти адміністративно-територіальної єдності Севастополя з Кримською областю після 1948 року. Як і результати Всеукраїнського референдуму 1 грудня 1991 року на підтримку Акта про державну незалежність України в Севастополі.

Передача Криму до складу Української РСР, зрозуміло, не могла залишитися поза увагою на Заході. В англійській пресі, наприклад, цей "дар" Москви назвали "хабарем" українському націоналізмові. Самі українські націоналісти вважали, що "в цьому є деяка слушність, частина правди. Що спонукало Росію до того, що вона повернула як дарунок Україні Крим? Очевидно, не "територіяльна близкість і тісні господарчі і культурні зв'язки між Кримською областю і Українською ССР, як то сказано в постанові. Ніколи Москва не керувалася інтересами України, а навпаки. А цього разу, вперше в історії своєї колоніяльної політики на Україні, вона змушена була побачити й "економічну доцільність й культурні зв'язки". Більше того, на урочистостях з нагоди цього "дару" з натиском підкреслювалася рівноправність України з Росією (Московією), а Ворошилов сказав, що "цей знаменитий (знаменний – В. С.) акт великого державного значення зайвий раз підтверджує, що відносини між суверенними республіками СССР побудовані на дійсному розумінні й шануванні взаємних інтересів, спрямованих на процвітання всіх союзних республік". (Вісник Організації Оборони Чотирьох Свобід України (Нью-Йорк). – 1954, – Ч. 4. – С. 2).

Дійсні причини, вважав цей журнал, були такими: "Національна стихія, отой сепаратизм, що далі, то більше стає очевидним, сильнішає й набирає небезпечних для імперії форм. Буржуазний націоналізм, як його називають в совєтській пресі, а справді націоналізм землі Української, не тільки не винищено, а він став загрозою для цілої большевицької імперської системи. Голос його що далі, то стає могутнішим по цілій системі, навіть на Воркуті ув'язнені українці, об'єднані національною ідеєю, думають про відокремлення України від Росії. І того голосу національного в Україні і в інших республіках не в силі загамувати ні "маскарада дружби", ні десятки тисяч агітаторів, що їх додатково вислала Москва в січні, щоб заціцькувати, угамовувати той процес національного становлення, бо легіонам агітаторів протиставиться голос підпілля, голос націоналізму, який кличе лупати імперську скелю" (там само.– С. 2).

Українські націоналісти, йдеться далі, бачили в той час і другий аспект передачі Криму Україні. На їхню думку, "кремлівські стратеги знають, що Крим є невід'ємною частиною державно-політичної незалежности України. Знають московські політики й те, що коли в Другій світовій війні Гітлер подарував Закарпатську Україну Угорщині, а Трансністрію з Одесою Румунії, а з Галичини зробив Генерал-губернаторство, то цим поставив цілу націю українську проти себе, що об'єктивно було на користь Москві. За часи свого колоніяльного посідання Москва навчилась, що парцеляція українських земель викликає одчайдушний спротив, війну проти тих, хто це робить. Тому, готуючись до завтрашнього зудару (а Москва у мир не вірить), політики Кремля бояться українського ножа в імперську спину й відпарцельовують Крим від Москви до України. Це далекосягле потягнення має на меті задовольнити гордість народню, щоб утримати Україну у війні при Москові" (там само.– С. 2).

Після розпаду СРСР у 1991 році на пострадянському просторі з'явилися нові незалежні держави. "Розлучення" колишніх союзних республік, хоч як це дивно, відбулося мирно і без будь-яких територіальних претензій з боку Росії до своїх сусідів. Більше того, Кремль виступив одним з гарантів безпеки і цілісності Української держави взамін на передачу йому ядерної зброї. І ось тепер окремі московські політики, з одного боку, поважаючи на словах суверенітет і недоторканність кордонів України, з іншого – зухвало і відверто висловлюють територіальні претензії до нашої держави, підбурюють до антиукраїнських виступів кримську "п'яту колону", роздмухуючи на півострові вогонь протистояння і сепаратизму.

Однак їхні зусилля марні. Кримська земля – складова Української держави. І з цим мусять змиритися її як зовнішні, так і внутрішні вороги.

Підготував
Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

А ТИМ ЧАСОМ...

ЧИНОВНИКИ ПЕРЕСТАРАЛИСЯ...

Минулої неділі в Севастополі пройшло святкування дня військово-морських сил Росії за участі купки гостей включно з депутатами, які постійно торочать про повернення Криму та Севастополя назад в обійми братньої країни.

Щоб не зіпсувати свято російським гостям та "п'ятій колоні" депутатів Криму, чи може з інших міркувань, але керівництво державної ТРК "Крим" у зв'язку з цим чомусь заборонило до виходу в ефір традиційної передачі ТРК "Бриз", яку випускає ВМС України.

Шеф-редактор ТРК "Бриз" Мирослав Мамчак висловлює припущення, що заборону викликало незадоволення кримського керівництва фільмом про командира УПА Романа Шухевича та... передачею "Евровыбор".

Колектив ТРК "Бриз" вимагатиме притягнення чиновників державної ТРК "Крим" до відповідальності.

ОТАКОЇ!

ХТО "КОНТРОЛЮЄ" ШЛЯХ ДО ТАРАСА

Їдучи до Канева на могилу Шевченка, ми "спонсоруємо" Партію регіонів?

Іван АНДРУСЯК, "Нація і держава"

У кожного свій шлях до Тараса Шевченка – і рано чи пізно цей шлях неодмінно приводить на Чернечу гору. Є така внутрішня, духовна потреба в українця – бодай раз у житті, а краще час від часу бувати там, "де Дніпро і кручі", щоб "було видко, було чути, як реве ревучий"... Стан це глибоко особистий, сакральний, про який якось і говорити не прийнято... Так що я про нього й не говоритиму. Досить того, що минулої неділі, 22 липня 2007 року, ми з дружиною зранку вирушили з Києва до Канева. А далі починається зовсім інша історія...

...Колись до Канева можна було дістатися по Дніпру – "ракетою". Дві години милуєшся дивовижною красою Борисфена і справдешньою, питомою, істинною Україною довкруж – а тоді повільно піднімаєшся сходами до Тараса, наслухаючи, як голосно стукотить власне серце... Тепер "ракети" до Канева не ходять. На річковому вокзалі намертво вкріплена в стіну табличка зі страхітливим написом: "Рейсов на Канев нет". Чому їх "нет" – збагнути годі. Касирка невдоволено бурчала: "Я уже устала всем аб'яснять, што невигадна"... Дивна логіка: "всєм аб'яснять" і водночас "невигадна"! Не стикується воно якось. Та вже... нічого не поробиш. Мусимо добиратися "найдемократичнішим", як на теперішні часи, транспортом – маршрутними мікроавтобусами. Наперед дізнаємося, що до Канева такі мікроавтобуси вирушають із автостанції "Поділ". Телефонуємо. Кажуть, що о восьмій ранку маршрутка буде...

Отож, уже о 7.15 ми на автостанції. Зоддаля бачимо – стоїть маршрутка. Вже навіть, здається, майже заповнена. Ми, звісно, бігом до каси по квитки. І тут – перший сюрприз!

– Ми квитків на Канів узагалі не даємо, – каже касирка. – Ці маршрутки нам не підлеглі.

– Як це?! – дивуюся.

– Вони приватники ("часники", – дослівно сказала пані касирка). Ми самі такою ситуацією незадоволені, але нічого змінити не можемо. Платять нам за заїзд 30 гривень – і це все. Ми більше нічого не знаємо...

Отакої!

Виходимо до маршрутки – а від неї вже й сліду не лишилося...

Розпитуємо людей. Показують: отам-о, на розі біля автостанції, збираються ті, що на Канів. Підходимо. Людей уже зо три десятки. Серед них п'ятірко іноземців. "Невигадна", – згадую цинічне "відгавкування" касирки з річкового вокзалу. Гай-гай...

Дуже швидко під'їжджає наступний мікроавтобус – із номерами СА4193АН. Намагаюся бодай щось з'ясувати у водія. Той підтверджує: так, "часники". Так, квитків каса не дає. Так, графік "десь є", але ніхто на нього не зважає – їздять, "коли заповняться". І взагалі: та маршрутка, яка мусила їхати о восьмій ранку (на годиннику сьома тридцять!), вже, мовляв, давно поїхала – але будуть інші... На запитання, хто в нього начальник, де його ліцензія, хто її видавав тощо – відповідає так: радій, мовляв, що є чим їхати, і не пхайся, куди тебе не просять...

Та ні, панове, не все так просто. Подібний "бардак" на будь-якому маршруті неприпустимий – а тут же не просто маршрут, а шлях до національної святині! Я уявляю собі, що думають про мою країну оті іноземці, які стоять тут, на цьому гидкому, брудному, заплюваному розі вулиць, – навіть не на автостанції, а на якихось задвірках, – і намагаються зрозуміти, як може саме так починатися шлях зі столиці України до меморіалу найбільшого національного генія... Та й, зрештою, зовсім не в іноземцях справа (хоча це теж, м'яко кажучи, неприємно) – справа в тому, що ми, між іншим, люди. І, власне кажучи, українці... Хтось казав, що це звучить гордо... Справді, в такі хвилини ця "гордість" відчувається особливо...

...Одначе, продовжимо. У цю маршрутку ми "в порядке живой очереді", звісно, не вміщаємося. Наступна приходить уже за якихось десять хвилин – номери СА 4512АС. Ще хвилин за п'ятнадцять рушаємо. На заплюваному тротуарі знову залишається черга, а в ній, між іншим, знову кілька іноземців.

"Я уже устала всем аб'яснять, што невигадна"...

У цього водія нічого вже не запитую – розумію, що це марна справа. Але чого не скаже водій – те скаже сама машина. У салоні ж бо папірець висить із дуже цікавим надписом: "Вас обслуговує ВАТ Черкаське АТП 17127. Тел. 63-38-60". Отакої! "Часники", кажете... Гайгай!

(Відтак я, звісно, пробував зателефонувати на вказаний номер. Три дні пробував. Марна справа. У слухавці чутно або тільки довгі, або тільки короткі гудки).

...На автостанції в Каневі все було так само. Майже так само. Спроба одразу ж по прибутті (близько десятої години ранку) взяти зворотні квитки на один із вечірніх рейсів завершилася нічим. Касирка пояснила, що має право видати лише 5 квитків на кожен рейс, і їх уже викупили. А люди в черзі наполегливо радили нам квитків наперед не брати, бо маршрутки жодного графіку не дотримуються, часто їдуть раніше, а наступні з тими квитками вже не беруть, так що доведеться платити двічі...

Ні, цей "клубочок" таки треба розмотати до кінця, – подумали ми і, повернувшись із Чернечої гори, поїхали не в Київ, а в Черкаси. Там друзі-журналісти допоможуть...

Допомогли. Розмотали ми клубочок. Увечері в Черкасах зустрілися з Олександром В. – водієм, який свого часу працював у згаданому АТП. Ім'я, звісно, змінене. Прізвища наполегливо просив не називати. Хоча він там більше й не працює, але... "мало що може статися", – мовив дослівно.

– Ці мікроавтобуси справді з АТП 17127, але оформлені як такі, що віддані в оренду, – розповідає пан Олександр, ще раз наполегливо просячи "не розсекретити" його. – Лише по маршруту "Канів – Київ" офіційно 12 рейсів, фактично більше. Колишній директор, а фактичний власник АТП Сергій Пачесюк тепер народний депутат від Партії регіонів. Саме він "вибив" такі ліцензії, які роблять "його" маршрути фактично незалежними від автостанцій. Кожен водій встигає за день зробити по два рейси. Половину виручки він зобов'язаний віддавати "нагору" – але це все одно вигідно. Так що люди тримаються за ці робочі місця і нічого вам не скажуть. І тим, хто "нагорі", це так само вигідно, бо половина денної виручки – це як мінімум сотня доларів з кожної машини. Тому вони дуже жорстко стежать за тим, щоби на цих маршрутах не працював ніхто інший. Тим паче, що в касі квиток коштує 25 гривень, а вони беруть по двадцять (інформація пана Олександра застаріла – ми платили вже по 25!). І за заїзд на автостанцію в Києві платять тридцятку, а в Каневі – всього 12.50. Жодних квитків водії не дають ніколи (що правда – то правда!), так що всі розрахунки – це "чорний нал"...

...Отака виходить історія. Отака "схема". Банальна – але головне, що "все схвачено". Ясна річ, у "правоохоронних" органах теж "схвачено" – інакше нічого б не діяло.

І виходить, що кожен українець, який їде з Києва до Канева вклонитися Тарасові Шевченку, принагідно "спонсорує" тим самим одіозним "чорним налом" правлячу Партію регіонів, котра обертає ці гроші на... боротьбу з українством (саме так особисто я схильний розцінювати її діяльність)!

Господи! До чого ми дожилися!

ВІД АВТОРА

"РЯТІВНИКИ"

Іван АНДРУСЯК, поет

– Їжте рибку, в ній багато фосфору, – припрошують львів'яни, хитро усміхаючись самими лиш очима. І додають:

– У нашому місті тепер часто народжуватимуться генії...

Львів'яни сміються. Тепер уже сміються... Така природна реакція людини на світ, котрий – як видається на перший погляд – уже нібито не загрожує. А втім: навіть якщо й загрожує – така природна реакція людини. Спершу паніка, а відтак – сміх...

...Фосфорна катастрофа на Львівщині вкотре напрочуд виразно – наживо! – показала нам усім, що в Україні немає виконавчої влади. Є люди, котрі називають себе міністрами, віце-прем'єрами, прем'єр-міністрами – і свою "роль" та "функцію" вбачають у тому, щоби спершу виголосити якомога більше суперечливих заяв, а відтак старанно красуватися перед телекамерами в новесеньких чорних одностроях із написом великими літерами "РЯТІВНИК". Спостережливі львів'яни підмітили, що цей напис на однострої Кузьмука спершу був нібито менший, але відтак – на третій день після аварії! – приїхав, нарешті, з Лондона Шуфрич (це, зважте, міністр із надзвичайних ситуацій, тяжко зітхнувши, на третій день приїхав надзвичайну ситуацію "розрулювати"!), у якого напис виявився більшими літерами, тож наступного дня вже й у Кузьмука більший був...

Так, панове, – це і смішно, і страшно, і дико, і на голову не налазить – але вони називають себе виконавчою владою! Ось хоча б той же генерал Кузьмук... Свого часу в ролі міністра оборони він "дооборонявся" до того, що його підлеглі обстріляли ракетами житловий будинок у Броварах (отак і перестаєш жаліти за тим, що наші політики так бездарно здали на зорі незалежності Росії ядерну зброю!), а відтак збили над Чорним морем ізраїльський пасажирський літак. За це пан Кузьмук відсидів, скільки треба, в... парламенті, щоб повернутися в уряд Януковича вже на вищу посаду – віце-прем'єра. Повернувся – і ось його дії після фосфорної катастрофи: спершу, ще з Києва, він заявляє, що ця аварія за масштабами є "другим Чорнобилем"; а відтак, приїхавши наступного ж дня на місце катастрофи, закликає людей купатися в довколишніх водоймах і їсти овочі з довколишніх грядок, при цьому сам демонстративно, перед телекамерами, з'їдає, поморщившись, немитий огірок...

Скажіть, будь ласка, – це дії професіонала?! Чи, може, це дії провокатора, що мислить за принципом: не мої, мовляв, вибори, не шкода?..

Особисто на мене подібні дії справляли однозначне враження: уряд Януковича задався метою приховати справжні масштаби катастрофи, в дусі сов'єцьких часів "бадьоро" відрапортувати, як він прудко з усім упорався, напустити через ЗМІ "туману" на населення, що все, мовляв, "безпечно", лише головне, щоб усі про це швидко забули – а далі хоч трава не рости... Між іншим, таке ж враження все це справило й на Президента, котрий – єдиний із вищих державних посадовців – відвідав місце катастрофи.

І найдивніше було спостерігати за реакцією всіх цих "професіоналів", коли громадськість і політикум заговорили про необхідність їхньої відставки – у них аж піна з рота йшла від обурення, коли вони це коментували... Особливо горе-міністр транспорту соціаліст Рудьковський. Він, схоже, для всіх проблема – не лише для країни, а й навіть для уряду Януковича (це ж, як ви розумієте, принципово різні речі – Україна і уряд Януковича!). Бо відколи головне транспортне відомство очолив історик за освітою і соціаліст за світоглядом Рудьковський, відтоді аварії трапляються все частіше. Останні місяці – буквально щотижня, а тепер уже й по дві-три на тиждень. Гадаєте, фосфорна цими днями була єдина? Ох, ні...

Минулої п'ятниці на Харківщині зійшла з рейок цистерна, в якій було 57 тонн хлору, а в суботу на Донеччині – пасажирський потяг "Челябінськ – Сімферополь". Лише на щастя обійшлося без жертв – але страшно навіть уявити, що було б, якби ота цистерна з хлором перевернулася, і отрута вийшла назовні... 1915 року, під час Першої світової війни, німці, як відомо, влаштували газову атаку на Західному фронті, випустивши на позиції своїх супротивників, англо-французьких військ, удвічі більше такого ж хлору – тоді загинуло 5 тисяч солдатів і ще 15 тисяч втратили здоров'я...

No comment!

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Заступник редактора Микола Сергійчук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 10 000 примірників

Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.

Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.